

Papa Francisc salută tinerii din Conferința UNIV 2013

Papa le-a mulțumit călduros tinerilor care participă la Conferința UNIV: "Fiecare dintre voi poate realiza ceea ce a cerut Sf. Josemaría: Tocmai în mijlocul celor mai banale lucruri materiale trebuie să ne sfințim, slujindu-l pe Dumnezeu și pe toți oamenii".

27.03.2013

Roma, 27 martie 2013. În audiența generală de miercuri, Papa le-a mulțumit călduros tinerilor care participă la cea de-a 46-a Conferință UNIV 2013. Este vorba de o inițiativă promovată de către Sf. Josemaría Escrivá și la care, acest an, a adunat la Roma mai mult de trei mii de tineri din toată lumea. "Prin prezența voastră în lumea universitară, fiecare dintre voi poate realiza ceea ce a cerut Sf. Josemaría Escrivá: Tocmai în mijlocul celor mai banale lucruri materiale trebuie să ne sfințim, slujindu-l pe Dumnezeu și pe toți oamenii, a zis Sfântul Părinte.

Text intreg al catehezei Papei:

Frați și surori, bună ziua!

Sunt bucuros să vă primesc la această primă audiență generală a mea. Cu mare recunoștință și venerație preiau "ștafeta" din mâinile iubitului meu predecesor Benedict al XVI-lea. După Paște vom relua

catehezele Anului Credinței. Astăzi aș vrea să mă opresc puțin asupra Săptămânii Sfinte. Cu Duminica Floriilor am început această Săptămână - centru al întregului an liturgic - în care îl însoțim pe Isus în Pătimirea, Moartea și Învierea sa.

Dar ce poate să însemne pentru noi a trăi Săptămâna Sfântă? Ce înseamnă a-l urma pe Isus pe drumul său pe Calvar spre Cruce și spre Înviere? În misiunea sa pământească, Isus a străbătut drumurile din Țara Sfântă; a chemat douăsprezece persoane simple pentru ca să rămână cu El, să împărtășească drumul său și să continue misiunea sa; le-a ales din poporul plin de credință în promisiunile lui Dumnezeu. A vorbit tuturor, fără deosebire, celor mari și celor umili, tânărului bogat și văduvei sărace, celor puternici și celor slabi; a adus milostivirea și iertarea lui Dumnezeu; a vindecat, a consolat, a manifestat înțelegere; a

dat speranță; a dus tuturor prezența lui Dumnezeu care se interesează de fiecare bărbat și de fiecare femeie, așa cum face un bun tată și o bună mamă față de fiecare dintre copiii săi. Dumnezeu nu a așteptat ca noi să mergem la El, ci El e cel care a venit către noi, fără calcule, fără măsuri. Dumnezeu este așa: El face mereu primul pas, El vine către noi. Isus a trăit realitățile zilnice ale oamenilor cei mai obișnuiți: s-a emoționat în fața mulțimii care părea o turmă fără păstor; a plâns în fața suferinței Martei și Mariei datorită morții fratelui Lazăr; a chemat un vameș ca discipol al său; a îndurat și trădarea unui prieten. În El, Dumnezeu ne-a dat certitudinea că este cu noi, în mijlocul nostru. "Vulpile - a spus El, Isus - au vizuini și păsările cerului au cuiburi, însă Fiul Omului nu are unde-și rezema capul" (Mt 8,20). Isus nu are casă deoarece casa lui este lumea, suntem noi, misiunea sa este de a le deschide tuturor porțile lui

Dumnezeu, de a fi prezența de iubire a lui Dumnezeu.

În Săptămâna Sfântă noi trăim culmea acestui drum, a acestui plan de iubire care străbate toată istoria raporturilor dintre Dumnezeu și omenire. Isus intră în Ierusalim pentru a face ultimul pas, în care rezumă toată existența sa: se dăruiește total, nu ține nimic pentru sine, nici măcar viața. La Ultima Cină, cu prietenii săi, împărtășește pâinea și împarte potirul "pentru noi". Fiul lui Dumnezeu ni se oferă nouă, încredințează în mâinile noastre Trupul său și Sângele său pentru a fi mereu cu noi, pentru a locui în mijlocul nostru. Și în Grădina Măslinilor, precum și în procesul din fața lui Pilat, nu opune rezistență, se dăruiește; este Slujitorul suferind prevestit de Isaia care se despoaie de sine însuși până la moarte (cf. Is 53,12).

Isus nu trăiește această iubire care conduce la sacrificiu în mod pasiv sau ca pe un destin fatal; desigur, nu ascunde profunda sa tulburare umană în fața morții violente, ci se încredințează cu încredere deplină Tatălui. Isus s-a încredințat de bunăvoie morții pentru a corespunde iubirii lui Dumnezeu Tatăl, în perfectă unire cu voința sa, pentru a demonstra iubirea sa față de noi. Pe cruce Isus "m-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine" (Gal 2,20). Fiecare dintre noi poate să spună: M-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine. Fiecare poate să spună acest "pentru mine".

Ce înseamnă toate acestea pentru noi? Înseamnă că acesta este și drumul meu, al tău, al nostru. A trăi Săptămâna Sfântă urmându-l pe Isus nu numai cu înduioșarea inimii; a trăi Săptămâna Sfântă urmându-l pe Isus înseamnă a învăța să ieșim din noi înșine - așa cum spuneam

duminica trecută - pentru a merge în întâmpinarea celorlalți, pentru a merge spre periferiile existenței, să mergem noi cei dintâi către frații noștri și surorile noastre, mai ales cei mai de departe, cei care sunt uitați, cei care au mai mare nevoie de înțelegere, de consolare, de ajutor. Este atâta nevoie să ducem prezența vie a lui Isus milostiv și bogat în iubire!

A trăi Săptămâna Sfânt înseamnă a intra tot mai mult în logica lui Dumnezeu, în logica Crucii, care nu este înainte de toate aceea a durerii și a morții, ci aceea a iubirii și a dăruirii de sine care aduce viață. Înseamnă a intra în logica Evangheliei. A-l urma, a-l însoți pe Cristos, a rămâne cu El cere o "ieșire", ieșire. A ieși din noi înșine, dintr-un mod de a trăi obosit și obișnuit de a trăi credința, din tentația de a ne închide în propriile scheme care ajung să închidă

orizontul acțiunii creative a lui Dumnezeu. Dumnezeu a ieșit din el însuși pentru a veni în mijlocul nostru, și-a așezat cortul său printre noi pentru a ne aduce milostivirea sa care mântuiește și dăruiește speranță. Și noi, dacă vrem să-l urmăm și să rămânem cu El, nu trebuie să ne mulțumim să rămânem în țarcul celor nouăzeci și nouă de oi, trebuie "să ieșim", să căutăm împreună cu El oaia rătăcită, pe cea mai de departe. Amintiți-vă bine: să ieșim din noi, ca Isus, așa cum Dumnezeu a ieșit din el însuși în Isus și Isus a ieșit din el însuși pentru noi toți.

Cineva ar putea să-mi spună: "Dar, părinte, nu am timp", "am atâtea treburi de făcut", "este dificil", "ce pot să fac eu cu puținele mele forțe, chiar cu păcatul meu, cu atâtea lucruri?". Adesea ne mulțumim cu câteva rugăciuni, cu o Liturghie duminicală distrată și nestatornică, cu vreun gest

de caritate, dar nu avem acest curaj de "a ieși" pentru a-l duce pe Cristos. Suntem un pic ca sfântul Petru. Imediat ce Isus vorbește despre pătimire, moarte și înviere, despre dăruire de sine, despre iubire față de toți, Apostolul îl ia deoparte și îi face reproșuri. Ceea ce spune Isus tulbură planurile sale, apare inacceptabil, pune în dificultate siguranțele pe care și le construise, ideea sa despre Mesia. Și Isus îi privește pe discipoli și îi adresează lui Petru probabil unul din cuvintele cele mai dure din Evanghelii: "Mergi în urma mea, Satană, căci tu nu te gândești la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor" (Mc 8,33). Dumnezeu gândește mereu cu milostivire: este Tatăl milostiv! Dumnezeu gândește ca tatăl care așteaptă întoarcerea fiului și îi iese în întâmpinare, îl vede venind când încă este departe... Asta ce înseamnă? Că în fiecare zi mergea să vadă dacă fiul se întoarce acasă: acesta este Tatăl nostru milostiv. Este

semnul că îl aștepta din inimă pe terasa casei sale. Dumnezeu gândește ca samariteanul care nu trece pe lângă cel nenorocit compătindu-l sau privind în altă parte, ci ajutându-l fără să ceară nimic în schimb; fără a întreba dacă era evreu, dacă era păgân, dacă era samaritean, dacă era bogat, dacă era sărac: nu întreabă nimic. Nu întreabă aceste lucruri, nu întreabă nimic. Merge în ajutorul său: așa este Dumnezeu. Dumnezeu gândește ca păstorul care își dăruiește viața pentru a apăra și a salva oile.

Săptămâna Sfântă este un timp de har pe care Domnul ni-l dăruiește pentru a deschide porțile inimii noastre, ale vieții noastre, ale parohiilor noastre - ce mâhnire cu atâtea parohii închise! - ale mișcărilor, ale asociațiilor, și "a ieși" în întâmpinarea celorlalți, a ne apropia noi pentru a duce lumina și bucuria credinței noastre. A ieși

mereu! Și asta cu iubire și cu tandrețea lui Dumnezeu, în respect și în răbdare, știind că noi punem mâinile noastre, picioarele noastre, inima noastră, dar după aceea Dumnezeu e cel care le călăuzește și face rodnică orice acțiune a noastră.

Vă doresc tuturor să trăiți bine aceste zile urmându-l pe Domnul cu curaj, purtând în noi înșine o rază a iubirii sale la cei pe care îi întâlnim.

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
(www.ercis.ro)

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/papa-francisc-saluta-tinerii-din-conferinta-univ-2013/> (26.03.2025)